

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Όσιοι Διονύσιος «ο ρήτωρ» και ο υποτακτικός του Άγιος Μητροφάνης ο πνευματικός

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/2017/saint.aspx>
για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες
κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 9/7/2011 2:09:00 πμ
Δημιουργία εγγράφου: 18/07/2024 02:19:01

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 9 Ιουλίου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 9/7/2011 2:09:00 πμ

Βιογραφία

Στο Άγιο Όρος, στη σκήτη της Μικρής Αγίας Άννας η γνωστότερη ως Μικραγιάννα, περί τα τέλη του 15ου, αρχές 16ου αιώνα μ.Χ., ζήσανε δυο μεγάλοι φωστήρες και πνευματικοί Πατέρες, Ο Άγιος Διονύσιος «ο Ρήτωρ» και ο υποτακτικός του Άγιος Μητροφάνης ο πνευματικός.

Η Μικραγιάννα, αποτελεί εξάρτημα της Μεγάλης Σκήτης της Αγίας Άννας και βρίσκεται μεταξύ Αγίας Άννας και Κατουνακίων σε βραχώδη κατωφέρεια και με λίγη πράσινη επιφάνεια λόγω του πετρώδους εδάφους. Αποτελείται από δέκα «Καλύβες», κατα την Αγιορείτικη ορολογία, από τις οποίες οι δύο δεν έχουν Ναό.

Η ζωή στη Μικραγιάννα, σύμφωνα με τις γραπτές μαρτυρίες και την παράδοση, αρχίζει με την εγκατάσταση των πρώτων γνωστών κατοίκων της και ασκητών, των Οσίων Διονυσίου του Ρήτορος και Μητροφάνους. Οι δύο αυτοί Όσιοι, προερχόμενοι από μετόχι της σπουδαίας Μονής του Στουδίου της Κωνσταντινούπολης και ζητώντας τόπο ήσυχο και απόμακρο, έφθασαν και στη Μικραγιάννα, αφού πρώτα πέρασαν από τις Καρυές και την Αγία Άννα, που τότε λεγόταν Σκήτη της Λαύρας.

Μορφωμένος ο Άγιος Διονύσιος, τιμημένος από τη Μεγάλη Εκκλησία με το οφφίκιο του Ρήτορος, και πνευματικός άνθρωπος κατά τη ζωή του, έγινε μαγνήτης και τράβηξε κοντά του πολλούς ανθρώπους, τους οποίους βοήθησε, στήριξε και ενεθάρρυνε, και επιπλέον θαυματούργησε σε πολλούς, ώστε η κοίμησή του να καταγραφεί ως κάτι το ιδιαίτερο σε κώδικες της Μονής Διονυσίου και Δοχειαρίου.

Ήταν άριστος καλλιγράφος και συγγραφέας, και βιβλία του βρίσκονται τόσο στη Μεγίστη Λαύρα όσο και σε άλλες Μονές και στη Σκήτη Αγίας Άννας.

Έχοντας τον Άγιο Διονύσιο Γέροντα, ο Άγιος Μητροφάνης διέπρεψε ως υποτακτικός, και στη συνέχεια ως πνευματικός στα χωριά της Χαλκιδικής εξομολογώντας και στηρίζοντας τον κόσμο στην τότε τουρκοκρατούμενη χώρα. Αυτός γνωστοποίησε και μια περίφημη οπτασία περί κολάσεως και Παραδείσου κάποιου Δημητρίου από τη Στρατονίκη.

Έτσι θεάρεστα και ασκητικά αφού έζησαν και οι δύο, ο μεν Διονύσιος απεβίωσε ειρηνικά την 9η Ιουλίου 1606 μ.Χ. (άλλα χειρόγραφα όμως αναφέρουν την κοίμηση του την 6η Οκτωβρίου 1596 μ.Χ. ή 1602 μ.Χ.), ο δε Μητροφάνης λίγο χρονικό διάστημα αργότερα.

Στη Σκήτη της Αγίας Άννας, σώζεται ιδιόγραφο βιβλίο ποικίλης ύλης, με την υπογραφή του Όσιου Διονυσίου του Ρήτορα, και με τον τίτλο «Κουβαράς».

Το 1956 μ.Χ., ο ευλαβέστατος υμνογράφος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας Γέρων Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, με την επίσης ευλαβέστατη συνοδεία του, με πολλούς κόπους και πόνους, κατόπιν εμφανίσεως και αποκαλύψεως των αγίων αυτών, κατόρθωσε να καθαρίσει το σπήλαιο εντός του οποίου έφτιαξε ωραία εκκλησία στο όνομα τους. Εκεί που πέρασαν οι Άγιοι Διονύσιος και Μητροφάνης την ασκητική ζωή τους, η εκκλησία αυτή, αντί για σκέπη της έχει την προέκταση του βράχου, που σκεπάζει το σπήλαιο, και από ένα σημείο στάζει συνέχεια άγιασμα, το οποίο μαζεύουν οι Πατέρες και δίδεται στους ευλαβείς προσκυνητές προς αγιασμό.

Η μνήμη των δύο αυτών Οσίων Πατέρων τιμάται στις εννέα Ιουλίου με πανήγυρη στον σπηλαιώδη Ναό τους, όπου και παλαιότερα υπήρχε Ναός μαζί με το κελάκι τους. Απόδειξη του περάσμάτος τους είναι ο σωζόμενος νιπτήρας του ναΐσκου τους και το επίχρισμα από κορασάνι πάνω στον βράχο και μέσα στο σπήλαιο.

Η οπτασία του Δημητρίου

(σε ελεύθερο νόημα, περιληπτικά στην καθομιλούμενη γλώσσα)

«Στην κωμόπολη Ισβορο, κοντά στα σημερινά Μεταλλεία του Μποδοσάκη, το έτος 1520 μ.Χ. ζούσε ευσεβής χριστιανός, με το όνομα Δημήτριος, ο οποίος εργάζονταν στα Μεταλλεία, για να συντηρεί την οικογένειά του.

Από τα μέλη της οικογένειάς του, είχε απομείνει, η γυναίκα του και ένα αγοράκι, που στα δώδεκα του χρόνια πέθανε κι αυτό, όπως κι άλλα τρία που του είχαν πεθάνει πρωύτερα.

Το αγοράκι αυτό, σαν μονάκριβο που τους είχε μείνει, επειδή ήταν πολύ φρόνιμο, συνετό και υπάκουο, το αγαπούσαν πολύ, ο πατέρας και η μητέρα του. Αλλά ο Πανάγαθος Θεός, που έχει την εξουσία της ζωής και του θανάτου, τα κρίματα του Οποίου είναι ανεξιχνίαστη άβυσσος, θέλησε να πάρει πρόωρα την ψυχή του, έπεσε βαρεία άρρωστο και σε δεκαπέντε μέρες πέθανε.

Τούτο λύπησε πολύ τους γονείς του παιδιού, που έκλαιγαν απαρηγόρητα, περισσότερο δε ο πατέρας του Δημήτριος, ο οποίος από την πολλή θλίψη έπεσε στο κρεβάτι άρρωστος και δεν ήθελε ούτε να φάει ούτε να πει τίποτε επί δεκαπέντε μέρες.

Στην κατάσταση αυτή βρισκόμενος, ο Δημήτριος, τη δέκατη πέμπτη μέρα λιποθύμησε και φαινόταν σαν να πέθανε. Τότε η γυναίκα του και η πεθερά του, που βρίσκονταν κι αυτή στο σπίτι τους άρχισαν τους θρήνους, οδυρμούς και αναστεναγμούς τόσο, που μαζεύτηκαν όλοι οι γείτονες και συγγενείς τους κι έκλαιγαν κι αυτοί απαρηγόρητα το θάνατο του Δημήτρη, και κατά τη συνήθεια του κόσμου, άρχισαν να ετοιμάζουν τα κόλλυβα, σαβανώματα, θυμιάματα, κεριά και ότι άλλο θεωρείται απαραίτητο για την κηδεία και την ταφή. Εκεί όμως, που κατά την τάξη τον άλλαζαν, παρατήρησαν, πως τα μεν άκρα -χέρια και πόδια- και όλο το κορμί ήταν νεκρωμένα και κρύα, κοντά δε στο στέρνο και την καρδιά ήταν ακόμη ζεστός και ο σφυγμός διατηρείτο πολύ αραιός κι αδύνατος, πλην όμως δεν είχε σταματήσει τελείως και γι' αυτό αποφάσισαν να μην τον θάψουν, αν δεν νεκρωθεί όλο το σώμα.

Πέρασαν πολλές ώρες, ήρθαν τα μεσάνυχτα και η κατάσταση του Δημήτρη εξακολουθούσε να παραμένει η ίδια. Τότε όλοι νύσταξαν κι αποσύρθηκαν λίγο ν' αναπαυθούν.

Το πρωί της επόμενης ημέρας, ο Δημήτρης, αναστέναξε βαθιά κι ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Εκείνοι που τον παράστεκαν, βεβαρημένοι από τη νύστα, σαν άκουσαν τον αναστεναγμό ξύπνησαν και είδαν το Δημήτρη να ζωντανεύει, θαύμασαν κι χάρηκαν όλοι τους και πιο πολύ η γυναίκα και η πεθερά του, οι όποιες τον ρώταγαν να τους ειπεί τι του συνέβη.

Ο Δημήτρης καθιστός στο κρεβάτι, έβαλε το χέρι στο μέτωπο του κι έβλεπε κάτω, ήταν πολύ σκεπτικός, φαινόταν αφηρημένος και τρεις μέρες δεν έτρωγε, δεν έπινε και δε μίλαγε σε κανέναν.

Η γυναίκα του, είδε από το σπίτι έξω στο δρόμο παιδιά, συνομήλικα με το δικό της, να παίζουν, θυμήθηκε το παιδί της κι άρχισε να κλαίει απαρηγόρητα και να χύνει πικρά δάκρυα. Τότε ο Δημήτρης, σαν είδε τη γυναίκα του να κλαίει, έλυσε τη σιωπή του και της είπε: «Γιατί κλαις και κόπτεσαι γυναίκα μου χωρίς να ξέρεις τι κάνεις και τι λες; Το παιδί μας δεν πέθανε όπως νομίζαμε πριν, ούτε αφανίστηκε ούτε σάπισε στον τάφο, αλλά ζει και είναι σε τόπο λαμπρό, φωτεινό, ψηλό και ωραίο, σε φως που δε λέγεται, δε μοιάζει ούτε παριστάνεται με τα φώτα του κόσμου τούτου. Μακάρι ν' αξιωθούμε να πάμε κι εμείς στο μέρος εκείνο που είναι τα παιδιά μας, να ζούμε κι εμείς τη μακαριά εκείνη ζωή, στην οποία δεν υπάρχει θλίψη, πόνος και αναστεναγμός, αλλά είναι φως το αιώνιο και ζωή χωρίς αρχή και τέλος - ατελεύτητη.

Η γυναίκα του, από τη πολλή θλίψη, δεν έδωσε προσοχή στα λόγια αυτά του συζύγου της, αλλά η γριά μάνα της, σαν άκουσε τα λόγια αυτά, ρώτησε το γαμπρό της λέγουσα: «Παιδί μου, Δημήτρη, πως γνωρίζεις ότι ζει το παιδί σου και βρίσκεται στη μακαρία, όπως λες, ζωή;» Κι ο Δημήτρης, στην πεθερά του, είπε: «Είδα εγώ με τα μάτια μου σε ποιο χαρούμενο και φωτεινό τόπο βρίσκονται τα παιδιά μας!» «Πες μου, Δημήτρη, σε παρακαλώ, εξακολούθησε να λέγει με αγωνία η γριά, εκείνα που είδες και άκουσες και μη μας κρύψεις τίποτα».

«Όταν κοιμόμουν στο κρεβάτι άρρωστος, σε μια στιγμή, βλέπω μπροστά μου ένα λαμπροφορεμένο άντρα, που έμοιαζε με αστραπή, το κάλλος και η ομορφιά του είναι απερίγραπτη. Τα φορέματα του χρυσοϋφαντα και ποικιλόχρωμα, ακτινοβολούσαν από λαμπρότητα, θείο φωτισμό και χάρη που σου φέρνει ουράνια γαλήνη και χαρά.

»από τη στιγμή που τον είδα, κάθε σκέψη και νόημα, για τα πράγματα της ζωής αυτής, χάθηκαν από το μυαλό μου και τη θύμηση μου, και προσηλώθηκα εξ ολοκλήρου σ' αυτόν.

»Εκεί που ήμουν αφοσιωμένος στη θεωρία του, μου φάνηκε πως χωρίστηκα από τα ανθρώπινα και βρέθηκα στην αγκαλιά του, με πήρε και πετάξαμε μαζί στους ουρανούς. Όταν ανεβαίναμε μου φάνηκε πως περάσαμε επτά κύκλους ουρανών. Οι κύκλοι αυτοί φαίνονταν από κάτω προς τα άνω εως ότου τους περάσαμε όλους.

»Ανεβαίνοντας συναντούσαμε φως με ομίχλη, όταν φτάσαμε ψηλότερα είδα φως λαμπρότερο και γη ωραία και θαυμαστή, ομαλή και καθαρή με φώτα και παντός είδους ανθισμένα δέντρα, των οποίων την ευωδιά και το κάλλος δεν μπορεί ανθρώπινη γλώσσα να διηγηθεί.

»Όταν περάσαμε την ωραία εκείνη γη, βρεθήκαμε μπροστά σε δυο σιδερένιες και καλά σφραγισμένες πόρτες. Στην δεξιά πόρτα φύλαγαν ωραίοι λευκοφόροι νέοι και την αριστερή τη φύλαγαν άνδρες μαύροι με φοβερή όψη. Σαν φτάσαμε μπροστά στις πόρτες εκείνες, ο συνοδός μου Άγγελος, μου είπε σκύψε σύντομα και προσκύνησε, κι εγώ αμέσως έσκυψα και προσκύνησα. Σκυφτός όπως ήμουνα στη γη, άκουσα να έρχεται από μακριά φωνή και να λέγει: «τι έφερες αυτόν εδώ; Δεν σοι ειπόν να φέρεις τούτον, αλλά τον γείτονα του Νικόλαο, αυτός δε, έχει να ζήσει ακόμη επί της γης».

»Μετά από τη φωνή αυτή, ο οδηγός μου με σήκωσε κι αμέσως με πήρε και πήγαμε κατά ανατολάς, προχωρήσαμε και βρεθήκαμε σε ανθισμένη και απέραντη πεδιάδα, με πολύ ωραία δέντρα διαφόρων κατηγοριών.

»Στον ίσκιο κάθε δέντρου, κάθονταν κι από ένας άνθρωπος, οι δε άνθρωποι εκείνοι ήταν όλοι μιας ηλικίας, αλλά τα πρόσωπα τους, άλλων ήσαν λαμπρά και ωραία κι ακτινοβολούσαν από χαρά, άλλων τα πρόσωπα ήσαν στυγνά και λίγο μαύρα, και άλλων κατάμαυρα και σκοτεινά, κι ο καθένας απ' αυτούς είχε φανερά τα σημεία των πράξεων τους, είτε καλά είτε κακά, κι απ' αυτά φαίνονταν καθαρά σε όλους τα έργα που κάνανε στη ζωή αυτή, κι γνώριζε ο ένας τον άλλον.

»Όταν διαβαίναμε την ωραία εκείνη πεδιάδα, κοίταζα δεξιά κι αριστερά, είδα πολλούς, που τους γνώριζα στη ζωή αυτή και οι όποιοι έχουν πεθάνει από πολύν καιρό. Επίσης γνώρισα πολλές γυναίκες. Είδα και μια γνωστή γυναίκα πόρνη, που από την εξωτερική εμφάνιση διακρινόταν η ζωή της που έκανε δω στη γη. Είδα κι άλλους πολλούς κακοποιούς, που στη ζωή αυτή είχαν καταδικασθεί σε κρεμάλα, κι άλλους που έκαναν διάφορες αμαρτίες, να έχουν φανερά τα σημεία των κακών πράξεων τους, όπως διακρίνονταν και τα καλά έργα. Είδα επίσης και πολλούς φίλους και συγγενείς μας να βρίσκονται στον τόπο εκείνον.

»Κει που βαδίζαμε, με το συνοδό μου Άγγελο, στην ωραία κι ανθοστολισμένη εκείνη πεδιάδα, καθώς παρατηρούσα τα ωραία τοπία, τα δροσερά λιβάδια, τα πανύψηλα δέντρα, κι άλλα ωραία και απερίγραπτα πράγματα, είδα να κάθονται τέσσερα λαμπροφορεμένα παιδάκια πολύ όμορφα που έλαμπαν σαν τον ήλιο. Στάθηκα και θαύμαζα τα ωραία εκείνα μέρη και κοίταζα αχόρταγα τα όμορφα εκείνα παιδάκια. ο συνοδός μου Άγγελος τότε μου είπε: «Αδελφέ, γνωρίζεις αυτά τα ωραία παιδάκια; Μήπως ξέρεις τίνος είναι;» Τότε πήγα πιο κοντά, κοίταξα με προσοχή και είδα ότι τα παιδιά εκείνα ήταν τα δικά μας. Είδα τα τρία που μας είχαν από χρόνια πεθάνει και το τελευταίο δωδεκάχρονο να το έχουν στη μέση. Στον Άγγελο είπα: «Ναι, κύριε μου, πολύ καλά τα γνωρίζω, είναι τα παιδιά τα δικά μου». η χαρά μου ήταν απερίγραπτη που γνώρισα και είδα τα παιδιά μας να είναι σε τόση χαρά, δόξα και λαμπρότητα. Παρακάλεσα τον οδηγό μου Άγγελο, να μου επιτρέψει να μείνω κι εγώ εκεί κοντά στα παιδιά μου για πάντα, να αισθάνομαι τη χαρά τους και να μην τα αποχωριστώ ποτέ! Κι ο Άγγελος μου αποκρίθηκε πως δεν ήρθε ακόμη ο καιρός για να μείνεις κι εσύ εδώ και με πήρε αμέσως από τον τόπο εκείνον.

»Όταν φεύγαμε, από την ωραία εκείνη πεδιάδα με τα ευώδη άνθη, τον ουράνιο φωτισμό και την αιώνια λαμπρότητα, ρώτησα το συνοδό μου: «Κύριε μου, τούτος ο ωραίος τόπος, είναι ο λεγόμενος Παράδεισος του Θεού ή, η βασιλεία των ουρανών;» Εκείνος είπε: «Αυτός ο τόπος, ούτε ο Παράδεισος, ούτε η βασιλεία των ουρανών είναι, αλλά είναι αυτό που λέγει η αγία Γραφή, η γη των «Πραέων» και ο τόπος της αναπαύσεως των ψυχών των δικαίων και ορθοδόξων χριστιανών, τον όποιον ώρισε ο Πανάγαθος Θεός, να αναπαύονται οι ψυχές ως την ήμερα της «Δευτέρας του Χριστού παρουσίας», του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, του Δίκαιου Κριτή, που θα 'ρθει να κρίνει τον κόσμο και να αποδώσει στον καθένα κατά τις πράξεις και τα έργα που έχει κάνει. Η δε βασιλεία των ουρανών και τα αιώνια αγαθά, που θα απολαύσουν οι Δίκαιοι, όπως και τα αιώνια κολαστήρια και οι τιμωρίες που είναι γι' αυτούς, που δεν πίστεψαν στο Χριστό και τους αμετανόητους αμαρτωλούς, είναι εκεί που είδες τις δυο κλεισμένες και σφραγισμένες πόρτες, τη χρυσή και λαμπρή πόρτα, που οδηγεί στη βασιλεία του Θεού και τη σιδερένια και φλογερή, που οδηγεί στην Κόλαση, που είναι φτιαγμένη για τους δαίμονες και τα όργανα τους, που είναι- όλοι οι κακοί και αμετανόητοι άνθρωποι».

»Τότε ρώτησα τον Άγγελο: «Τώρα, Κύριε μου, ποιοι είναι στη βασιλεία των ουρανών, και ποιοι είναι στην Κόλαση;» Κι εκείνος μου απεκρίθει: «Τώρα κανένας δεν έχει πάει στη Βασιλεία των ουρανών, ούτε στην Κόλαση, αλλά οι μεν Δίκαιοι απολαμβάνουν μέρος από τα αιώνια αγαθά, στο διορισμένο από το Θεό τόπο και οι αμαρτωλοί πάλι, μέρος από τις τιμωρίες υφίστανται, και όπως είπαμε, οι Δίκαιοι και οι Αμαρτωλοί την τέλεια απολαβή των αιωνίων αγαθών η των αιωνίων τιμωριών θα πάρουν μετά την Δεύτερη ένδοξη του Κυρίου Παρουσία, που θα γίνει τότε, η αιώνια πληρωμή ή, η αιώνια καταδίκη.

»Οί ψυχές όμως των μεγάλων Αγίων, εξακολούθησε να μου λέγει ο οδηγός μου, από τώρα βρίσκονται σε πολύ ψηλότερο, ωραιότερο και φωτεινότερο τόπο από τούτον εδώ, εκεί που είναι μεγάλο και πολύ λαμπρότερο φως, από το όποιο φως, έρχονται εδώ οι ακτίνες και λαμπηδόνες, που φωτίζουν τον τόπο τούτον».

»Όταν είπε αυτά, ο οδηγός μου Άγγελος, ξεκινήσαμε να πάμε κατά το Νοτιά, βγήκαμε από το φωτεινό και λαμπρό εκείνο μέρος και φτάσαμε σε σκοτεινό και καλυμμένο από μούχλα και σαπίλα τόπο, από τον όποιον έβγαινε πολύ βρώμα και δυσωδία. Εκεί είδαμε πολύ πλήθος ανθρώπων, που είχανε ηλιοκαμένοι και πολύ λυπημένη όψη. Ρώτησα, τι άνθρωποι είναι αυτοί που βρίσκονται εδώ μέσα; Κι αυτός μου είπε: «Αυτοί που βλέπεις εδώ, είναι οι Εβραίοι που δεν πίστεψαν στο Δεσπότη Χριστό».

»Προχωρήσαμε πιο πέρα. Εκεί βρήκαμε πιο σκοτεινό και βρωμερότερο μέρος, είχε μέσα κι αυτό πλήθος πολύ λάου, που φαίνονταν σαν μικροί ανθρωπίσκοι, σαν μικρά παιδιά και σκουλήκια, που κυλιόντουσαν μέσα σε λάσπη από κοπριά. Ρώτησα τον οδηγό μου γι' αυτούς και μου είπε, πως αυτοί είναι οι Τούρκοι και άπιστοι Αγαρηνοί, και όλοι οι αιρετικοί και κακόδοξοι άνθρωποι. Εκεί γνώρισα και πολλούς από τους Αθίγγανους –Γύφτους- που τους ήξερα από τη ζωή αυτή κι είχανε τα πρόσωπα τους πολύ μελανά.

»Όταν βγήκαμε απ' εκεί, γυρίσαμε κι άλλους τέτοιους σκοτεινούς και βρωμερούς τόπους, γεμάτους από ανθρώπους κάθε θρησκείας, κάθε αιρέσεως, άθεους, ειδωλολάτρες και λαούς από διάφορα έθνη. Σε ερώτηση μου αν αυτή είναι η Κόλαση, ο οδηγός μου είπε: Όπως και πρωτύτερα σου είπα αυτά που είδες, δεν είναι ούτε η Κόλαση, ούτε ο Παράδεισος, άλλα όλα αυτά είναι προσωρινά μέχρι τη δεύτερη του Χριστού Παρουσία. Πρέπει να ξέρεις και τούτο πως η Κόλαση είναι μια άλλα τα βάσανα και οι τιμωρίες είναι πολλές και διάφορες όπως και η Βασιλεία των ουραμών είναι μια άλλα έχει κι αυτή διαφορά στις κατοικίες και τις απολαύσεις για τους Δικαίους, ανάλογα με τις αρετές και την προσφορά της θυσίας του καθενός στη ζωή τούτη, όπως λέγει κι ο Δεσπότης Χριστός στο ιερό ευαγγέλιο Του: «Εν τη οικία του πατρός μου μοναί πολλάί εισιν» (Ιωάν. ΙΔ' 2).

Εκεί που ο οδηγός μου έλεγε αυτά άκουσα να έρχεται από κάτω βαθιά τρομακτική και βροντερή, φωνή βρυχωμένου δράκοντα και αγρίου θεριού, και να βγαίνει βρώμα και δυσωδία ανυπόφορη. Από τη φωνή αυτή τραβήχτηκα και τρόμαξα τόσο, που προσπάθησα να κρυφτώ στην αγκαλιά του φύλακα συνόδου μου και τρέμων από το φόβο μου, τον ρώτησα: «τι φωνή είναι αυτή, Κύριε μου και η πολλή αυτή βρώμα πούθε έρχεται;» Κα! κείνος μου είπε: «Αυτός που φωνάζει και βρυχιέται είναι ο παμφάγος Άδης, ο όποιος δέχεται όλους τους άπιστους και περιφρονητές αμαρτωλούς κατ' εξακολούθηση, που δεν πίστεψαν στο Χριστό και δε μετανοήσαν ποτέ για ότι κακό έκαναν στη ζωή τους. Όποιος απ' αυτούς πεθάνει, περνάει από τον Άδη, ο όποιος τους ξερνάει, στους τόπους της καταδίκης που είδες και δε χορταίνει ποτέ».

»Αμέσως άκουσα άλλη φωνή που 'ρχονταν από ψηλά και έλεγε: «τι φωνάζεις, τι κλαις και στενοχωριέσαι; Περίμενε λίγο και θα χορτάσεις από ανάξιους ιερείς, αρχιερείς, επίσκοπους και μοναχούς, δόκιμους κα! χριστιανούς αμελείς και περιφρονητές στην καλοσύνη και πρόθυμους για το κακό».

»Και Κει που η φοβερή αυτή φωνή σφύριζε ακόμη στα αυτιά μου, βρέθηκα αμέσως στο σπίτι μου, είδα το σώμα μου νεκρό, άσχημο και παγωμένο, δεν ήθελα να μπω μέσα σ' αυτό, αλλά ο οδηγός μου μ' έβαλε με το ζόρι χωρίς να θέλω να μπω μέσα, κι αισθάνθηκα δριμύ πόνο και να σαλεύουν όλα τα νεύρα, οι αρθρώσεις και τα κόκκαλα».

Η γυναίκα του Δημήτρη και η πεθερά του, άμα άκουσαν αυτά, έμειναν κατάπληκτες και διηγούμενες αυτά, από στόμα σε στόμα διαδόθηκαν όχι μόνο στον Ισβορο, άλλα και σ' όλη τη Χαλκιδική.

Τούτο έφτασε κα! στα αυτιά του αγίου Μητροφάνη, ο όποιος πήγε στο σπίτι του Δημήτρη, από τον όποιον βεβαιώθηκε για την αλήθεια της θείας αυτής οπτασίας, την οποίαν ο Δημήτρης επανέλαβε και διηγήθηκε στον Άγιο δυο και τρεις φορές, ακριβώς όπως μας την περιέγραψε ο ίδιος, ο άγιος Μητροφάνης.

Η οπτασία αύτη του Δημήτρη, βεβαιώθηκε κι από το γεγονός, που ακολούθησε, γιατί όταν άκουσε τη θεία εκείνη φωνή, που έλεγε στον οδηγό του Άγγελο: «Δεν σοί ειπόν να φέρεις αυτόν, άλλα το γείτονα του Νικόλαο», τούτο πραγματοποιήθηκε, γιατί δυο μέρες μετά την οπτασία, που είδε ο Δημήτρης, ο γείτονας του Νικόλαος καίτοι ήταν πολύ καλά στην υγεία του, ξάφνου χωρίς νάχει καμιά αρρώστια πέθανε και τις ετοιμασίες που είχαν για την κηδεία του Δημήτρη, τις χρησιμοποίησαν για την ταφή του Νικόλαου.

Μερικοί αρχιερείς και ιερείς, από φθόνο του διαβόλου, κινήθηκαν να διασύρουν την οπτασία αυτή σαν ψεύτικη, προσπάθησαν να σπείρουν απιστία και αμφιβολία, με τη δικαιολογία, ότι, η φωνή που άκουσε, ο Δημήτρης, άνωθεν να λέγει στον Άδη, ότι θα χορτάσει από αρχιερείς, ιερείς και μοναχούς αμελείς και ράθυμους, προς τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντα τους και ότι δεν θα έπρεπε να λέγει γι' αυτούς, αλλά να έλεγε, πως θα γεμίσει από άπιστους, ασεβείς και αμαρτωλούς, αν ήταν αληθινή!

Ταλαίπωροι άνθρωποι, σ' όποια τάξη κι αν ανήκετε, όποιο βαθμό και αξίωμα φέρετε, γιατί «προφασίζεσθε προφάσεις εν άμαρτίαις»; «Σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι τη καρδία, ίνα τι αγαπάτε ματαιότητα και ζητείτε ψευδός;» «Πώς θέλετε ο καθένας σας να δικαιολογείστε και να κρύβεστε πίσω από το δάκτυλο σας»; Αυτά είπε προς αυτούς,, ο άγιος Μητροφάνης, και επιπροσθέτως έλεγε: «Αδελφοί, εμείς οι κληρικοί, που ταχθήκαμε να υπηρετούμε τον Κύριο, να γνωρίζουμε καλά, πως πρέπει να είμαστε τύπος και υπόδειγμα ενάρετης ζωής, να είμαστε φως και οδηγοί στους ανθρώπους, όπως λέγει και ο Κύριος μας: «Υμείς έστε το φως του κόσμου, υμείς έστε το άλας της γης» (Ματθ. Ε' 13, 14) και ως τοιούτοι θα πρέπει σε τέτοιες περιπτώσεις να χύνομαι περισσότερο φως και όχι να συσκοτίζαμε πιο πολύ τα απλά και θεια αυτά πράγματα, που ο Θεός αποκαλύπτει στους πιστούς, για να διορθωθούμε και να διορθώσουμε και τον κόσμο, που έχει σκοτάδι και άγνοια μεγάλη, του θείου νόμου και των εντολών του Θεού.

Αντί, με τα καλά μας λόγια, με τα καλά μας έργα και την καθαρή πολιτεία της ζωής μας να γινόμαστε το καλό παράδειγμα, να φάνουμε άξιοι εργάτες της κλήσεως μας και καλοί οικονόμοι να μεταδίδομαι τη χάρη, που από το Θεό μας δόθηκε, εμείς γινόμαστε προσκόμματα του καλού, αιτία σκανδάλου και κακό παράδειγμα, στους πιστούς με την απιστία και την αμφιβολία που μεταδίδουμε στον πιστό και απλό λαό και με τον τρόπο αυτόν βλάπτουμε τις ψυχές τους, για τις όποιες, ο Χριστός, επάνω στο Σταυρό, θυσιάστηκε και παρέδωκε την ψυχή του «λύτρον αντί πολλών».

Αντί να προσπαθούμε με κάθε τρόπο να ωφελήσουμε τον πλησίον μας, εμείς με κάθε τρόπο τον βλάπτουμε, με το να λέμε και να διαδίδομε πως οι οπτασίες αυτές και αποκαλύψεις, οι όποιες μας φέρνουν σε αίσθηση, σε φόβο Θεού, σε μετάνοια και επίγνωση του εαυτού μας, να λέμε δεν είναι αληθινές; Δεν είναι πραγματικές; Μήπως γιατί αποκαλύπτουν τα κακά έργα του καθενός; Και φανερώνουν τις τιμωρίες που μας περιμένουν; Ή την δίκαιη αντιμισθία και ανταμοιβή που θα λάβουν από τον Δίκαιο Κριτή εκείνοι που εργάστηκαν το καλό και την αρετή; Πρέπει να ξέρουμε πως όποιοι κι αν είναι αυτοί, απλοί άνθρωποι, η ιερείς, αρχιερείς, Πατριάρχες, Βασιλείς, Στρατηγοί η Στρατιώτες, όλοι όμοια και δίκαια θα κριθούν, από τον απροσωπόληπτο Κριτή, το Θεό.

Και συνέχισε ο άγιος Μητροφάνης, να διδάσκει και να λέγει στο λαό: «Ας ξυπνήσουμε, αδελφοί, ας έλθομε στον εαυτό μας όσον είναι ακόμη καιρός, γιατί το κουδούνι του κινδύνου, για τον καθένα μας, κάθε λίγο κτυπάει, δεν ξέρουμε πότε το τέλος και σε μας θα έλθει. Ας προσπαθήσαμε να μιμηθούμε τους καλούς ιερείς, αρχιερείς, μοναχούς και όλους εκείνους τους καλούς χριστιανούς, οι όποιοι εργάζονται το καλό, την αρετή και τη δικαιοσύνη, για να γίνωμεν κι εμείς φώτα σωστικά, παραδείγματα αρετής και καλοσύνης στους πιστούς αδελφούς μας, όπως μας παραγγέλλει ο Κύριος λέγων: «Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως είδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. Ε' 16) για να λάβουμε κι εμείς τη δίκαιη ανταμοιβή και να ζήσομαι αιώνια με το Θεό στη βασιλεία των ουρανών. Αμήν».

Λειτουργικά κείμενα

Απολυτίκιον

Ἦχος γ', Θείας πίστεως.

Θείοις ἄνθραξι, τῆς ἐγκρατείας, πάθη φλέξαντες, τὰ φρυγανώδη, ἀσκητικῶς ἐν τῷ Ἄθῳ ἠστράψατε· τῷ γὰρ ἀδύτῳ φωτὶ λαμπρυνόμενοι, τῶν θεοφόρων ἐφάμιλλοι ὤφθητε, Διονύσιε σοφέ, καὶ θεῖε Μητρόφανες, αἰτούμενοι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς τῆς Τριάδος μυστηπόλοι ἱερώτατοι καὶ τῶν Ὁσίων κοινωνοὶ καὶ ἰσοστάσιοι Διονύσιε σοφέ σὺν τῷ Μητροφάνει, Μὴ ἐλλείπητε ἐχθροῦ τὰ πανουργεύματα Ἄ τεκταίνει καθ' ἡμῶν συντρίβειν πάντοτε, ἵνα κράζωμεν, θεοφόρητοι χαίρετε.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις τῶν Ὁσίων δυὰς σεπτῆ, οἱ ἀμέμπτῳ βίῳ, διαπρέψαντες ἐπὶ γῆς, σὺν τῷ Διονυσίῳ, Μητροφάνες θεόφρον, Τριάδος τῆς Ἁγίας, θεῖοι θεράποντες.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Όσιοι Διονύσιος «ο ρήτωρ» και ο
υποτακτικός του Άγιος Μητροφάνης
ο πνευματικός

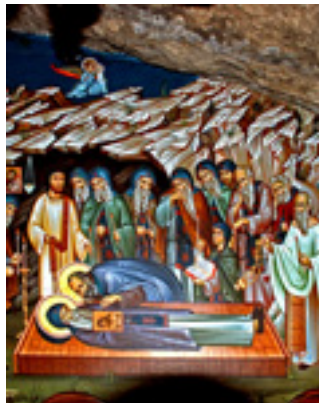
Όσιοι Διονύσιος «ο ρήτωρ» και ο
υποτακτικός του Άγιος Μητροφάνης
ο πνευματικός

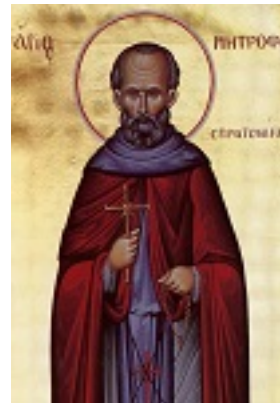
Όσιοι Διονύσιος «ο ρήτωρ» και ο
υποτακτικός του Άγιος Μητροφάνης
ο πνευματικός

Όσιοι Διονύσιος «ο ρήτωρ» και ο
υποτακτικός του Άγιος Μητροφάνης
ο πνευματικός

Η κοίμηση του Οσίου Διονυσίου του
Ρήτορος

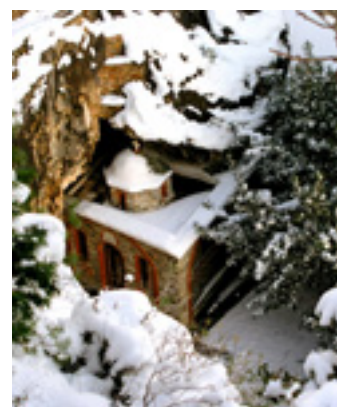
Όσιος Μητροφάνης

Η Μικραγιάννα

Η Μικραγιάννα

Η Μικραγιάννα

Η Μικραγιάννα

Η Μικραγιάννα

Σχετικές συνδέσεις

1. [Άγιος Δαμασκηνός ο Στουδίτης Επίσκοπος Λητής και Ρεντίνης](#)

Παραπομπές

1. [Άγιορείτικα έργόχειρα - Μικρά Αγία Άννα – Αδελφότης Υμνογράφου](#)
2. [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET](#)
3. [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ - ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΟ INTERNET](#)
4. www.synaxarion.gr